

„Je věrná, krásná, umí hledat výbušniny nebo sejmout někoho, kdo se tě pokouší zabít. Co přesně jí chybí?“ Vzal jsem od Havoc míček a podrblal jí za uchem.

„Jestli ti to musím říct, tak už ti není pomoci.“

Zamířili jsme zpátky do malého areálu, který tvořilo vlastně jen pár budov kolem nádvoří. Všechno bylo hnědé. Budovy, vozidla, terén, dokonce i obloha jako by nabývala stejného odstínu.

Paráda. Písečná bouře.

„O mě se nemusíš bát. Nedělá mi problém být na posádce,“ prohlásil jsem.

„To já dobře vím, ty zmetku vypadající jako Chris Pratt. Jenže chlape,“ – položil mi ruku na rameno, takže jsme oba zastavili dřív, než jsme vstoupili na nádvoří, kde se shromažďovali kluci – „ty nikoho nemáš.“

„Ty taky ne.“

„Ne, momentálně nejsem ve vztahu. To ale znamená, že neexistují lidi, které mám rád a kteří mají rádi mě.“

Věděl jsem, kam tím míří... a teď na to nebyla vhodná doba ani místo. *Nikdy* nebyly. Než to stihl rozbrat, plácl jsem ho po zádech.

„Hele, můžeme zavolat na linku důvěry, nebo odtud můžeme sakra vypadnout a přesunout se na další misi.“ Přesuny mi vždycky připadaly nejsnazší. Nenažoval jsem vztahy, protože jsem nechtěl, ani bych toho nebyl schopný. Vztahy – k lidem, místům nebo věcem – překážely, nebo z nich člověk zblbl. Protože existovala jen jedna jistá věc, a to byla změna.

„Myslím to vážně.“ Přimhouřil oči s výrazem, který jsem za deset let našeho přátelství viděl už mockrát.

„Jo, no, já taky. Nic mi nechybí. Kromě toho mám tebe a Havoc. Všechno ostatní je jen poleva.“

„Macu! Gentry!“ zavolal Williams od dveří severní budovy. „Dělejte!“

„Už jdeme!“ zařval jsem v odpověď.

„Hele, než půjdeme dovnitř... nechal jsem ti něco na posteli.“ Mac se podrblal ve vousech – znamení nervozity.

„Jo, ať je to, co chce, po tomhle rozhovoru nemám zájem.“ Havoc a já jsme vykročili na poradu. Už jsem cítil v krvi svrbění, abych nechal tohle místo za zády a zjistil, co na nás čeká.“

„Je to dopis.“

„Od koho? Každý, koho znám, je v tamté místnosti.“ Ukázal jsem na dveře. Přejížděli jsme prázdné nádvoří. To se stává, když v dětství skáčete z jednoho dětského domova do druhého a pak se v den svých osmnáctých narozenin necháte naverbovat. Skupina lidí, kteří stojí za řeč, se vejde do jednoho Blackhawku, a dnes už nám chyběl Ramirez.

Jak jsem řekl. Vztahy byly akorát překážka.

„Od mé sestry.“

„Prosím?“ Ruka mi zkameněla na zrezivělé klice dveří.

„Slyšels dobře. Od mé mladší sestry Elly.“

Mozek mi zalistoval vnitřním adresářem. Ella. Blond, zabijácký úsměv, něžné, laskavé oči, modřejší než nejmodřejší obloha, co jsem kdy viděl. Už deset let kolem sebe mával jejími fotkami.

„Gentry, no tak. Potřebuješ fotku?“

„Já vím, kdo je Ella. Co sakra dělá dopis od ní na mé posteli?“

„Jen mě napadlo, že by sis třeba chtěl s někým dopisovat.“ Zadíval se na své uprášené boty.

„Dopisovat? Jako nějaký projekt v páté třídě na základce, dopisování s někým ze sesterské školy?“